

Sestavil

LEE CHILD

Alafair Burkeová

Michael Connelly

Mike Cooper

Brendan Du Bois

Jim Fusilli

Michelle Gagnonová

Lee Child

Darrell James

C. E. Lawrenceová

Dennis Lehane

VENDETA

JEDNADVACET ZPŮSOBŮ POMSTY

JEDNADVACET PŮVODNÍCH
NAPÍNAVÝCH POVÍDEK
O ZLOČINECH A LIDECH,
KTERÍ SE JE ROZHODLI POMSTÍT

Steve Liskow

Richard McMahan

Adam Meyer

Dreda Say Mitchellová

Michael Niemann

Twist Phelanová

Zoë Sharpová

Karin Slaughterová

Orest Stelmach

Anne Swardsonová

Janice Law Treckerová

VENDETA

JEDNADVACET ZPŮSOBŮ POMSTY

Sestavil
LEE CHILD

VENDETA

EDNADVACET ZPŮSOBŮ POMSTY

Přeložila Marie Čermáková

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Compilation copyright © 2012 by Mystery Writers of America, Inc.

Introduction copyright © 2012 by Lee Child

All rights reserved.

Z anglického originálu *Vengeance*

(Published by Mulholland Books/Little, Brown and Company, New York, 2012)

přeložila © 2012 Marie Čermáková

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2012 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-976-2

OBSAH

Předmluva Lee Childa

ČTRNÁCTÝ POROTCE *Twist Phelanová* 11

ZTRÁTY A NÁLEZY *Zoë Sharpová* 26

MATKA *Alafair Burkeová* 34

SLEPÁ SPRAVEDLNOST *Jim Fusilli* 53

KONZUMENTI *Dennis Lehane* 63

PAŠERÁKŮV NÁŘEK *Rick McMahan* 79

TAJEMSTVÍ OD SEINY *Anne Swardsonová* 99

HOT SUGAR BLUES *Steve Liskow* 112

POSLEDNÍ HLASOVACÍ LÍSTEK *Brendan DuBois* 125

AFRIKA VŽDYCKY POTŘEBUJE ZBRANĚ *Michael Niemann* 144

NEPOZORUHODNÉ SRDCE *Karin Slaughterová* 161

TO NEJNI SPRÁVNÝ *Michelle Gagnonová* 190

TICHÁ SPRAVEDLNOST *C. E. Lawrenceová* 194

DOKONCE I SLEPEC *Darrell James* 213

GENERÁL *Janice Law Treckerová* 232

JEMNÝ KRVAVÝ ZÁVOJ *Michael Connelly* 244

VYROVNÁNÍ *Mike Cooper* 261

HORKÁ LINKA *Dreda Say Mitchellová* 280

KREV A SLUNÍČKO *Adam Meyer* 296

V ZASTOUPENÍ KRISTA *Orest Stelmach* 311

HOLLYWOOD V MÝCH VZPOMÍNKÁCH *Lee Child* 326

Medailony autorů 331

O sdružení Mystery Writers of America 336

PŘEDMLUVA

Být editorem této antologie znamenalo užít si hodně legrace – zejména proto, že neocenitelný a nenahraditelný chlapík Barry Zeman ze sdružení Mystery Writers of America vykonal veškerou těžkou práci sám. Pokud šlo o mě, stačilo vybrat deset přizvaných autorů. A napsat povídku. A později přečíst deset vítězných povídek vybraných tak říkajíc naslepo porotou sdružení Mystery Writers of America (MWA). Pohodička. Tedy krom sepsání vlastní povídky, protože to je pro mě vždy obtížné, ale zároveň to bylo důvodem, proč výběr pozvaných autorů byla taková zábava – moc rád sleduji, když se provádí něco skutečně obtížného skutečně kvalitně, navíc odborníky na slovo vzatými.

Bylo to jako hrát počítačový baseball – koho chci mít na hřišti? Naše baseballová liga je bohatým zdrojem talentů, z nichž se skvěle vybírá; stejné je to se sdružením Mystery Writers of America. Naplnil bych klidně deset antologií. Nebo dvacet. Musel jsem však někde začít. A ukázalo se, že jsem už vlastně začal; před mnoha lety, kdy jsem přednášel na konferenci spisovatelů žánru mystery v Kalifornii. Jednou z oddechových aktivit bylo i skupinové čtení u krbu v našem motelu. Pro mě to bylo, upřímně řečeno, poněkud příliš zálesácké, ale i tak jsem tam šel – a první povídku četla mladá dáma jménem Michelle Gagnonová. Povídka byla vynikající a pevně mi uvízla v hlavě na mnoho let. Rozhodl jsem se tedy Michelle poslat e-mail a poprosit ji o možnost zařazení dotyčné povídky do naší antologie – spíše s nadějí než s konkrétním očekáváním, protože ten text byl skutečně vynikající. Nepochyboval jsem o tom, že nám ho už někdo vyfoukl před lety. Ale nikoli – byl stále k dispozici. Kupodivu ho do té doby nikdo nepublikoval. Až my teď.

A měl jsem první povídku.

Jako dalšího jsem zkrátka musel mít Brendana DuBoise. Je vytříbeným romanopiscem, ale rozhodně nejlepším autorem povídek své generace. Prostě je ze sebe chrlí jednu za druhou, jako kdyby odléval zlaté cihly. Což jednoho našťve. Kývl.

Druhý – odškrtnuto.

Mé radary zachytily i Twist Phelanovou. Je to vskutku mysteriózní žena – někdy si žije na jachtě, někdy ve Švýcarsku, ví hodně o ropě, bankách a financích – a navíc právě získala ocenění Mezinárodní organizace autorů thrillerů za nejlepší povídku. Pomyslel jsem si: *Taky bych si dal říct*. Souhlasila.

Třetí odškrtnutá.

A pak následoval nesmírně talentovaný a nesmírně utajený Jim Fusilli. Napsal dva skvělé newyorské romány, které se mi opravdu líbily, a pak ještě čtyři stejně tak dobré, navíc je hudebním kritikem rockové hudby pro *Wall Street Journal*. Sestavujeme spolu různé seznamy jako kupříkladu tři skupiny nejvíce závislé na svých bubenících, pokud jde o zvuk (Led Zeppelin, Who a Beatles samozřejmě).

Zeptal jsem se. Odpověděl ano.

Čtvrtý.

A pak, čirou náhodou, mi kdysi jen tak mezi řečí Karin Slaughterová prozradila, že právě dopsala nejnechutnější povídku ve svém životě. Což musí být něco, nemyslíte? V případě Karin...? Ani jsem se neptal. Jen jsem ji požádal.

Pátá z krku.

Následovala Alafair Burkeová. Její romány sleduji od samých začátků a všechny se mi velice líbily. Před pár lety si sedla a napsala fantastickou povídku pro antologii MWA editovanou Michaellem Connellym. Napadlo mě: *Hele, když to udělala pro něj, udělá to i pro tebe*. Poprosil jsem ji. Souhlasila.

Šestá.

Pak, protože jsem transatlantický člověk, jsem se zamyslel nad několika skvělými spisovateli ze starého kontinentu. První v pořadí: Dreda Say Mitchellová. Už napsala pět románů a rozjela skvělou kariéru a mně

její způsob vyprávění připadá neskutečně svěží a přímo návykový. Položil jsem otázku, odpověděla kladně.

Sedmá.

A pak Zoë Sharpová. Kdybych byl ženou, byl bych Zoë. Kdyby byl Jack Reacher ženou, byl by její hlavní postavou Charlie Foxovou. Přirozeně do sebe zapadají. Zeptal jsem se, přikývla.

Osmá.

Zbývala ještě dvě volná místa.

Napadlo mě: *Doplníme přehlídku několika těžkými kalibry*. Vyčkával jsem, dokud oba mé cíle nebyly pod vlivem alkoholu a v dobré náladě při předávání cen Edgar, a vyrazil jsem do útoku. Nejprve na Michaela Connellyho. Zaneprázdněný, ale milý chlapík. Zamrkal. Odpověděl ano.

Deváté místo odštrnuto.

Poté jsem se obrátil na Dennise Lehanea. Podobně zaneprázdněný chlapík – právě se mu narodilo dítě. Nicméně stejným dílem milý. Zamrkal. Dvakrát. Ale pak přikývl.

Bingo.

Nakonec už mi nezbývalo než si ořezat modrou redaktorskou tužku a čekat, až mi dotyční předloží své povídky. Učinili tak, ale tužku jsem nepotřeboval. Myslím, že se někde vyskytly nanejvýš drobné překlepy, ale nadaní spisovatelé pomoc vskutku nepotřebují. Následně tedy šlo už jen o to vyčkat, až dostanu vítězné povídky vyhlášené MWA.

Systém fuguje následovně: Kterýkoli platící člen MWA může předložit povídku k posouzení. Jméno autora je však nahrazeno kódovým číslem, takže porotci čtou povídky naslepo. Porota hodnotí všechny odevzdané práce a pak vybere deset nejlepších. V porotě pro tuto antologii seděla Heather Grahamová, Tom Cook, David Walker, Joe Trigoboff a Brendan DuBois (který na sebe vzal dvojí úkol, což od něj bylo milé – za tu dobu, kterou rozhodování věnoval, mohl klidně napsat dalších přinejmenším devět deset povídek). Všem jim děkuji za jejich obtížnou práci a vynikající úsudek – všech deset vybraných jsou prvotřídní autoři, a když se k číslům přiřadila jména, ukázalo se, že máme zajímavou sestavu.

Nejprve dámy: Anne Swardsonová poslala povídku z Paříže, kde

posledních patnáct let bydlí coby velmi výkonná novinářka specializovaná na finančnictví. Těžký úděl, ale co naplat, někdo to dělat musí. C. E. Lawrenceová je neuvěřitelně široce talentovaná Newyorčanka – spisovatelka, herečka, básnířka, hudební skladatelka a oceněná dramatička. Poměrně popuzující kombinace. Janice Law Treckerová už získala nominaci na cenu Edgar za svou jinou povídku (to však porota nevěděla – nezapomeňte na kódová čísla). Povídky jí vycházejí úplně všude, není tedy divu, že se jí podařilo dostat mezi deset nejlepších.

Následují pánové: Rick McMahan je zvláštním agentem ministerstva spravedlnosti, takže pracuje tak říkajíc v oboru a přirozeně také tu a tam něco vydá. Adam Meyer je uznávaným scenaristou pro film i televizi, píše romány a povídky. Pochází z New Yorku, ale žije ve Washingtonu. Michael Niemann je původem Němec žijící v Oregonu a většinou píše literaturu faktu se zaměřením na africkou a celosvětovou tematiku. Orest Stelmach ze severovýchodu USA je autorem thrillerů. Plynule mluví čtyřmi jazyky, což je o čtyři více, než kolika za průměrného dne vládnou já. Darell James bydlí v Kalifornii a Arizoně, hojně publikuje, sbírá ceny za povídky a nedávno vydal i román. Steve Liskow bydlí v Connecticutu a také vydává romány a povídky. A nakonec Mike Cooper, což je původně finančník z Bostonu, jehož povídky získaly cenu Shamus a byly vybrány do antologií *Nejlepší americké detektivní povídky*.

Takže to máme deset špičkových pozvaných a deset špičkových soutěžících plus já. Všichni jsme dostali totožné stručné zadání: Pište o pomstě, vyrovnání, zúčtování, třeba i o spáchání nějaké špatnosti pro dobrou věc. Nebo pro špatnou věc. Byla to velmi volná specifikace – konkrétnější by se beztak nikdo nedržel. Spisovatelé už jsou zkrátka takoví. Jejich představivost se vydává jedinečnými a neprobádanými cestičkami, jak sami uvidíte. Nebo jste možná už viděli. Víím, že někteří lidé čtou antologie odzadu dopředu. Pokud patříte k nim, děkuji, že jste dočetli až sem. Pokud ne, doufám, že si vychutnáte to, co bude následovat.

ČTRNÁCTÝ POROTCE

TWIST PHELANOVÁ

V recepci před kanceláři soudců v pátém patře budovy okresního soudu stáli dva detektivové. Ebanks si vzal na starost úvod.

„Máme schůzku se soudcem,“ prohlásil.

Sekretářka se na ně usmála. Byla to diskrétně elegantní žena s přibarvenými blond vlasy a nepříliš velkým množstvím růžové rtěnky.

„Jeho Ctihodnost vás očekává,“ kývla. „Neměl by se příliš zdržet. Právě projednává slyšení RBOVP.“

Ebanksovi zaskočilo něco v krku.

„Mám vám sehnat něco k pití?“ zeptala se sekretářka.

Ebanks si odkašlal. „Ne, děkuji,“ mávl rukou.

„Káva by bodla,“ prohlásil Martinez.

K Martinezovi upíral Ebanks své naděje. Ten chlap sice nebyl génius, ale jakmile si udělal v hlavě jasnou představu, nic ho nezastavilo. Kdyby se Ebanksovi podařilo trochu ho nasměrovat při práci na tomto případu, jeho zarputilost, typická pro nováčky, by se mu vyplatila, i kdyby Ebanks odešel do důchodu hned za měsíc.

Ebanks se nijak netěšil na to, až odevzdá odznak. Někteří policisté v důchodu trávili dny na rybách nebo při golfu nebo se přes zimu odstěhovali v karavanu do Arizony, jenže Ebanks obytný vůz nevlastnil, ani nehrál golf. Rybaření měl rád, ale k jezeru se moc často nedostal. Zůstal trčet v domě, kde strávil dětství. Teď tam bydlel s manželkou.

Oba policisté usedli na dlouhou pohovku. Na stěně proti nim visela nějaká abstraktní malba a protěplovala recepci živými odstíny červené a zářivě oranžové. Martinez přejel rukou po buclaté kožené podružce. „Hezké.“

Ebanks se rozhlédl. Hladké parkety na podlaze byly čerstvě navoskované. Obvyklé zářivky typické pro státní úřady zde nahradila luxusní svítidla s úspornými žárovkami. Časopisy – pouze nejnovější čísla – byly seřazeny v naprosto stejné vzdálenosti od okrajů konferenčního stolu z třeshňového dřeva. Osamělý vzrostlý fikus v květináči byl naprosto symetricky sestříhaný s listy vyleštěnými do blýskavé zelené.

„Hmm,“ zabručel. Nováček Martinez byl dobrý pozorovatel, jenže obvykle docházel k chybným závěrům.

„Jak se má Sheila?“ zeptal se Martinez.

„Sonia,“ opravil ho Ebanks, ale vlastně mu ta chyba ani nevadila. Po čtyřech letech se už téměř nikdo z kolegů neobtěžoval znovu se ptát. „Líp,“ zalhal.

Právě v tom okamžiku se dveře za stolem sekretářky otevřely. Ven vyšla žena v kostýmku a muž v obleku. V ženě to zjevně vřelo, netvářila se nijak spokojeně. Muž měl na tváři nepřítomný úsměv vítěze v loterii.

Soudní systém v praxi, pomyslel si Ebanks.

Když vstoupili do kanceláře, soudce vstal, aby je přivítal. Jeho hubený nápadný obličej byl zbrázděný hlubokými svislými vráskami. Tělo měl dlouhé a jakoby hranaté. Brýle v kovové obroučce mu seděly na špičce nosu a ve výrazu úst se mu usadil zjevný nesouhlas – přesně tak se obvykle tvářil kazatel v kostele, kam chodil Ebanks jako malý.

„Omlouvám se, pánové, že jsem vás nechal čekat,“ promluvil soudce. „Případy RBOVP nebývají nikdy snadné. Jenže patří k věcem, které se udělat musejí.“

„RBOVP?“ podivil se Martinez. „Co to vůbec je?“

Soudce zachmuřeně potřásl hlavou. „Jistě, vy na to nahlížíte z hlediska zločinu. Rád bych v oblasti trestního práva dělal víc, ale k podobným případům chodím pouze na zások. RBOVP je zkratka pro ‚rozsudek bez ohledu na výrok poroty‘. Pokud porota přijde s rozhodnutím, které je v rozporu s důkazy, soudce má možnost takový rozsudek zvrátit. Dva lidé, které jste viděli odcházet, byla žalobkyně – právě prohrála případ o dvoumilionové odškodné – a advokát obhajoby. Tomu spadl velký kámen ze srdce.“

Ebanks si třel kořen nosu. Sonia neměla moc dobrou noc. Spala sotva dvě hodiny.

„Fakt škoda, že tohle nemůžou dělat soudci v trestních případech,“ podotkl Martinez. „Některé poroty jen opakuji kydy těch kretěnu...,“ zaražil se a zrudl.

Soudce plynule navázal: „Snažíte se naznačit, že jsou porotci často ovlivněni expresivním vystupováním obhájce nebo irelevantními záležitostmi, a tak se nesoustředí na důkazy?“

„Jo,“ vydechl vděčně Martinez.

„Podle ústavy je sice ‚porota lidí nám rovných‘ tím, kdo naše případy rozhoduje,“ pokračoval soudce, „jenže mou základní povinností je dohlédnout na to, aby bylo učiněno zadost spravedlnosti. Ta právnička, kterou jste viděl, poskakovala kolem obžalovaného a natřásala se jako pávice, porotu očarovala krátkou sukní a závěrečnou argumentací hodnou PowerPointu. Jenže já nemohu připustit, aby jí podobné věci jen tak prošly. Je to mou soudcovskou povinností; alespoň u občanskoprávních sporů. Je to má zodpovědnost.“

Ebanks zaznamenal v soudcově barytonu sebevědomý arogantní tón někoho, kdo se považuje za posledního spravedlivého. Rozhlédl se po kanceláři. Místnost byla tak velká, že se do ní vešel nejen soudcův stůl a kožené otočné křeslo, ale i čtyři křesla pro hosty a sedačka pro dva. Soudce jim pokynul, aby se posadili na židle pro hosty. Sám si vybral otočné kožené křeslo. Na starožitném příborníku ležel tác s umělými muškami a náradím na jejich vázání: háčky, vlasci, byly tam i peány a zarážky na těla mušky, nůžky, muškařský svěráček, všechno seřazeno v dokonalém pořádku vedle krabiček s pírky a něčím, co Ebanksovi připomínalo bílé koží chlupy, obvykle užívané na křídélka. Ebanks dával přednost švýcarské trávě.

Na fotografiích na stěně za stolem viděl všude pana soudce: hrdě držícího obrovského jezerního pstruha dlouhého na šířku jeho ramen; v póze vedle svých partnerů – všichni v tmavých oblecích a s proužkovanými kravatami v barvách prestižních škol. Partneri byli z právní kanceláře, kam zamířil předtím, než byl povýšen do soudcovského stavu. Nechyběla ani fotografie, na níž stojí strnule se svou manželkou v místnosti zařízené

jako moderní lovecký srub (neohoblované trámy, lustr z paroží, zelenomodře kostkovaný pléd na křeslech).

Na poslední fotografii bylo za oknem vidět horský hřeben, což Ebanksovi napovědělo, že se srub nachází v nově zastavěné oblasti na severním břehu jezera. Ochránci přírody tehdy hlasitě protestovali, ale ve sporu zvítězili bohatí právníci. V bohem zapomenuté přírodě vznikla malá vesnička s milionářskými domy, obehnaná plotem, hlídaná. Ebanks kdysi míval u jezera chatku, několik desítek let starý přízemní dřevěný domek.

Rád kdysi jezdil na jezero rybařit, vlastnil krásný šestimetrový člun. Sonia někdy jezdila s ním. Vzala s sebou pořádné sendviče, do chladicí tašky ledový čaj a pro sebe knížku. Nasadila si klobouk se širokou křem-pou proti slunci a spokojeně si četla, zatímco on lovil. Když s ním však už Sonia jezdit nemohla, Ebanks chatku, člun i většinu svého vybavení prodal. Z těch časů mu nyní zbyl jen krásný muškařský prut značky Sage, který mu Sonia dala jednou k narozeninám.

Ebanks si pozorně prohlížel fotografii soudce ve srubu u jezera. Všiml si jeho světlolasé manželky, moderního obrazu nad krbem, naleštěné dřevěné podlahy.

Klasa, okomentoval by to Martinez.

Ebanks věděl, že je v tom ještě něco jiného. Vybavení soudcova srubu totiž ladilo s interiérem jeho kanceláře. Odstín blond vlasů soudcovy manželky téměř dokonale odpovídal barvě vlasů jeho sekretářky. Konferenční stolek byl z třeshňového dřeva. Květiny ve vázách všechny zastřiženy do stejné délky a barevně ladící s červenými polštáři na sedačce.

Jeho Ctihodnost byla mužem, který dbal na to, aby všechno mělo svůj řád. Ebanks to chápal.

Soudce pohlédl na detektivy hezky zpříma. „Jak vám mohu pomoci, pánové?“

„Potřebujeme vám položit pár otázek týkajících se Dolanova případu,“ promluvil Martinez.

Podle zrychleného soudního řízení má obžalovaný z trestného činu právo dostat se k soudu do sedmdesáti dnů od vznesení formálního obvinění

rozpuštěl a případ uzavřel. Na tiskové konferenci po soudu se žalobce zapřísáhl, že Dolana znovu povolá před porotu. Chtěl, aby se Dolan v průběhu předkládání nových obvinění v novém řízení vrátil do vazby. Jenže sportovcův právník namítal, že jeho klient by měl být propuštěn na kauci, a soudce souhlasil. Všechno se ukázalo zbytečné o dva dny později, když Dolana našli mrtvého v jeho srubu u jezera. Koroner ještě nevypracoval závěrečnou zprávu, ale šeptandou se již proslýchalo, že z kotle u Dolana v domě unikál kyslíčník uhličitý.

Ebanks si prohlížel táč s muškařskou výbavou. Soudce si toho všiml.

„Rybaříte, detektive?“

„Už moc ne,“ zavrtěl hlavou Ebanks.

„Jak bez toho můžete žít? Já si vyjedu na jezero každý víkend. Měl jste vidět toho pstruha, kterého jsem tam chytil den po Dolanově soudu – měřil skoro třicet čísel.“

„Hmm,“ zabručel uznale Ebanks. „Takže vy si vážete vlastní mušky?“

„Vážu.“ Soudce zvedl prst a ukázal na něm náplast. „Ačkoli to s sebou nese i jisté riziko.“

„Jako cokoli jiného,“ pokrčil rameny Ebanks. Pohlédl na hodinky. „Víte, my se teď nezaměřujeme na Kennyho Dolana.“

„Nechápu,“ zvedl pohled soudce.

Ebanks kývl na Martinezze. Policejní nováček soudci oznámil: „Jeden z porotců z jeho případu byl zavražděn.“

„Tak?“ zvedl obočí soudce. „Který?“

Martinez znovu pohlédl na Ebankse a starší detektiv znovu přikývl.

Martinez otevřel zápisník.

„Eric Shadid. Ani ho nestihli dovézt do nemocnice. Auto, které ho srazilo, jelo pěkně rychle. Podle svědků mířilo přímo na něj, nebrzdilo a *bác!*“

Soudce se soustředěně zmačkal. „Pan Shadid byl předseda poroty, že?“

„Přesně tak,“ přikývl Martinez.

„Kdy se to stalo?“ zeptal se soudce. „Proč se mi o tom nic nedoneslo?“

„Stalo se to den po skončení soudu,“ vysvětloval Ebanks. „Moc se o tom nemluvilo.“

„Stejně bych to propásl. Po soudu vždycky jezdím do srubu u jezera.“

Zašklebil se. „A tehdy bylo zatraceně dobře, že jsem se tam dostal tak rychle. V prádelně mi prasklo potrubí. Opravil jsem ho sám – stačilo třicet centimetrů pŕlpalcové trubky, svářečka a propanbutanový hořák. A taky asi dvě hodiny práce.“ Obrátil se na Martineze. „Domníváte se tedy, že ten útok automobilem má souvislost s Dolanovým soudem?“

„Možná,“ odpověděl Martinez. „Nejprve jsme si jen mysleli, že Shadid byl v nesprávnou dobu na nesprávném místě.“

„A proč jste to přehodnotili?“

Martinez se zatvářil rozpačitě. „Zavolal nám novinář, co píše do časopisů.“

„Novinář?“ podivil se soudce.

„Leonard Lunney. Píše o skutečných soudních případech. Prý psal o Dolanovi. Sehnal si seznam porotců a začal je obvolávat. Zkoušel, jestli mu k tomu něco neřeknou. Když zjistil, že Shadid považoval od začátku Dolana za nevinného a pak ho někdo přejel autem...“

„Novináři zaujímají k souhrám okolností vždycky skeptický postoj,“ kývl soudce hlavou.

„Policisté taky,“ prohlásil Ebanks.

„Četl jsem pár Lunneyových článků ve *Vanity Fair*,“ zamyslel se soudce. „Má v popisu práce převracet to, co je podezřelé, v senzaci.“

„Podle Lunneyho dopadlo první hlasování poroty jedenáct ku jedné pro výrok vinen,“ prohlásil Martinez. „Shadid se zdržel. Nakonec se mu podařilo přesvědčit ještě dva porotce.“

„Už jsem zažil spoustu vášnivých projednávání,“ vzpomínal soudce. „A toto patřilo k nejrozhorčenějším. Hezky na sebe v mé kanceláři křičeli. V jednu chvíli musel zakročit soudní zřízenec.“

„Zachytil jste, o čem se tak přeli?“ zeptal se Martinez.

„Podle toho, co jsem slyšel, obvinil pana Shadida jeden z porotců, který byl pro odsouzení, ze zaslepenosti Dolanovým postavením coby sportovce.“ Soudce rozhodil rukama. „Samozřejmě si musíte pohovořit s ostatními.“

Ebanks se zamračil: „Myslíte si, že třeba porotce, který se pohádal se Shadidem, ho chtěl zabít, protože si Shadid myslel, že je Dolan nevinný?“

Soudce pohlédl na Ebankse přes obroučky brýlí. „Vzpomínáte na

Jacka Rubyho? Lidé ve jménu spravedlnosti spáchali i horší věci, pokud se jich daná situace být jen vzdáleně dotýkala.“

„Jde o to, že jsme to ověřovali,“ pokračoval Martinez. „Všichni porotci mají na dobu, kdy Shadida srazilo auto, alibi.“

„Jestli žádný porotce není podezřelý, nevím, jak vám mohu pomoci,“ zavrtěl hlavou soudce.

„Rádi bychom se vás zeptali na rodinu paní Dolanové,“ vysvětloval Martinez. „Hlavně na její bratry.“

Žalobce si jako obvykle dal záležet na vychvalování ctností oběti. Tina Lucchese Dolanová byla milující manželka, která muže podporovala v jeho baseballové kariéře a vesele se stěhovala od města k městu, jak se propracovával do čím dál vyšší ligy. Zpívala v kostele a věnovala se dobročinnosti.

Jedinou Tininou stinnou stránkou bylo její dívčí jméno. Lucchesové byli druhořadou zločineckou rodinou v New Jersey. Dolanovi právníci se snažili vytvořit důvodnou pochybnost a udělali trochu rozruchu na téma propojení Tininy smrti coby vyrovnání sporu o získání jisté výhodné smlouvy od města, jenže nic víc než rozruch to nebylo. Neměli žádný důkaz, jímž by svá tvrzení podepřeli, jen narážky, a hlavně hrozbu v podobě Tininých dvou bratrů, kteří se každý den účastnili přelíčení. Sedávali v první řadě za stolem obhajoby a vrhali vražedné pohledy na záda Kennyho Dolana. Tvrdí hoši nacpaní do lesklých obleků jako uzenky. Nikdo vedle nich nikdy nesesedl.

Soudce zamrkal.

„Vy si myslíte, že pana Shadida zabili *Lucchesové*?“

„Mluvili jsme s jerseyjskou policií. Lucchesové mají skutečně značně starosvětské smýšlení, pokud jde o spravedlnost.“ Martinez se pohodlně opřel a zahákl si palce za opasek. „Spíš to připomíná Starý zákon. Měl byste vidět jejich trestní rejstřík.“

„To mě nepřekvapuje,“ prohlásil soudce.

„Shadid si své názory nenechal tak úplně pro sebe,“ rozpovídal se Martinez. „Hned po skončení procesu prozradil nějakému bloggerovi, že policie podstrčila falešné důkazy, aby Dolana dostala. Když tedy proku-

rátor prohlásil, že Dolana zažaluje podruhé, napadlo nás, že Shadida možná zabili Lucchesové.“

Zablokovaná porota neschopná dojít k jednomyslnému závěru ještě neznamená, že obviněný vyjde se zdravou kůží. Prokurátor může obviněného předvolat buď ihned, nebo poté, co získá víc důkazů, pokud mu nevyprší lhůta podle zákona o promlčení.

„Ale proč teď?“ divil se soudce. „Přelíčení přece skončilo. Pan Shadid se do další poroty nemohl dostat...“

„Aby nová porota dostala jasný vzkaz,“ vysvětloval Martinez.

„Vy tvrdíte, že Lucchesové zabili pana Shadida, aby zastrašili budoucí porotce, a oni tudíž nehlasovali o jeho vině v druhém procesu?“ Soudce si o sebe opřel špičky prstů. „Nevím. To mi připadá trochu přitažené za vlasy.“

„Odpovídá to modu operandi typickému pro Lucchesovy. Krom toho nám poněkud docházejí podezřelí. Mluvili jsme se Shadidovou rodinou, přáteli, obchodními partnery i nepřáteli,“ Martinez vypočítával všechny na prstech. „A každý z nich má alibi.“

„Co Dolan?“ zeptal se soudce.

„Dolan už byl mrtvý,“ namítl Ebanks.

„Ne,“ zavrtěl soudce hlavou. „Pokud jde o Lucchesovy, kdyby měli někoho zabít, myslel bych, že to bude Dolan.“

Policejní práce do značné míry připomíná rybaření. Napíchnete na háček svou nejlepší mušku a čekáte, až připlave hladový pstruh a zaútočí na ni. Ryba si myslí, že je predátorem, ale ve skutečnosti je sama kořistí. Někdy se objeví ještě větší ryba, chňapne vám po úlovku a strhne ho z háčku dřív, než ho stačíte vůbec zaseknout.

„Legrační, že to říkáte,“ podotkl Ebanks. „Právě jsme totiž dostali zprávu, že Dolanova smrt nebyla nešťastná náhoda.“

Soudce se zatvářil překvapeně. Martinez zmateně.

V obležení novinářů na schodech soudní budovy vyjádřil Dolan svou víru v justiční systém, odmítl odpovídat na jakékoli otázky a prohlásil, že má namířeno do svého domu u jezera, aby si tak říkajíc zchladil hlavu. Pak odjel v černém SUV.

Následujícího dne se neukázal na schůzce a jeho právník se rozzlobil.

Později odpoledne, když Dolana nemohl sehnat ani na mobilu, si začal právník dělat starosti. Následujícího dne zavolał policii. Dolanova mrtvola se našla v posteli. Zemřel na udušení.

„Kotel neměl žádnou poruchu,“ konstatoval Ebanks. „Někdo si hrál s výměníkem a vypnul detektory oxidu uhelnatého. Dolan byl zavražděn.“

Martinez se tvářil naprosto šokovaně. Ebanks po něm vrhl pohled a policejní nováček nasadil pokerový obličej bez výrazu.

Jakmile pstruh ťukne, musíte zaseknout háček. Nesmíte si dovolit žádné prověšení vlasce, ale musíte dávat pozor, abyste nezasekli příliš prudce. Jinak se může ryba z háčku vyvléknout.

„Pojďme si promluvit trochu víc o Tininých bratrech,“ navrhl Ebanks soudci.

Položil pár otázek a pak nechal Martineze, ať výslech převezme. Mladý policista postupně kladl soudci předem připravené otázky o tom, jak se Lucchesové chovali v průběhu líčení. Ebanks nedával příliš pozor a otázky ani odpovědi moc nevnímal. V duchu se vracel do minulosti k výletům na jezero. Zamilované romány a kuchařky – to Sonia ráda čítávala. Přemýšlel, kde asi skončil její velký klobouk proti slunci.

Martinez zhruba po pěti minutách zavřel notes.

Soudce se zeptal: „Máte nějaké další podezřelý?“

Ebanks odpověděl: „Ještě na tom pracujeme.“

„Nepředstírám, že znám bůhvíjak dobře vaši práci, ale...“ Soudce zaváhal.

„Nic se neděje,“ mávl rukou Ebanks. „Co máte na srdci?“

Soudce si odkašlal. „Už jste uvažovali o paní Batistové?“

„O manželce toho nadhazovače?“ podivil se Martinez. „Proč by...“

Ebanks ho přerušil. „Jakou máte ohledně ní teorii?“

Obhájci ve věcech trestních vědí, že nestačí pouze tvrdit, že jejich klient danou věc neudělal. Porota pokaždé požaduje také náhradního podezřelého, a jestli je jeden podezřelý dobrý, dva jsou ještě lepší. Krom nabídky nepřátel Lucchesovic gangu předhodil Dolanův obhájce porotě Nikki Batistovou, manželku Dolanova nejlepšího přítele z týmu.

„Důkazy prokáží, že Kenny a Nikki Batistová měli poměr,“ prohlásil ve své úvodní řeči Dolanův obhájce. Dotyčný „důkaz“ měl podobu záznamů o pozdních nočních telefonátech v několika uplynulých měsících a společných obědů v odlehlých restauracích, nikoli však účty z hotelů nebo fotografie jako z bulvárních novin. Tvrzení, že Dolan románěk ukončil, protože si uvědomil, jak nesmírně svou ženu miluje, obhajoba rozmetala okřídleným rčením, že žádné peklo se co do zuřivosti nevyrovná zavržené ženě, a uvedla, že paní Batistová nemá na dobu vraždy alibi.

Žalobce předvolal uplakanou Nikki na stanoviště svědků, aby svůj románěk popřela a vysvětlila, že utajované schůzky a její noční telefonáty s Dolanem měly prozaický důvod – organizaci narozeninové oslavy, která měla být pro Tinu Dolanovou překvapením. Pokud šlo o večer Tininy vraždy, Nikki prohlásila, že jela autem k jezeru navštívit kamarádku, ale ta nebyla doma. Obžaloba vytáhla dokonce i záběr z policejní kamery dokazující, že Nikki překročila rychlost a kamera ji vyfotografovala přesně v době Tininy smrti.

„Té historce s narozeninovou oslavou jsem nevěřil,“ prohlásil soudce. „Myslím, že Dolan měl s Nikki Batistovou románěk. Když byla jeho žena odstraněna ze scény, Nikki očekávala, že se s ní Dolan ožení, ale on se s ní naopak rozešel. Peklo se s ní skutečně co do zuřivosti srovnávat nemohlo. Paní Batistová věděla, že Dolan jede do domu u jezera. Zamířila tam tedy a zosnovala jeho smrt.“

„Chceme-li ukázat prstem na paní Batistovou, máme jediný problém,“ prohlásil Ebanks. „Ověřili jsme vyšetřování prokurátora a ukázalo se, že skutečně *měla* poměr, ovšem nikoli s Kennym Dolanem. Jejím vkusu zjevně víc odpovídali hráči ze třetí mety. S jedním takovým byla v posteli sedmdesát kilometrů severněji. Což vysvětluje záběr z té policejní kamery.“

Soudce pomalu vrtěl hlavou. „Musím připustit, že mí kolegové na lavici poroty ve věcech trestních si tedy užívají, když oddělují hříšníky od nevinných.“

Ebanks se plácl do stehů. „Nu, pane, asi to tak je. Omlouvám se, že jsme vás připravili o tolik času.“

„Vždycky ochotně posloužím, kdykoli mohu přispět k průchodu spra-

vedlnosti,“ odvážil se usmát soudce. „Dovolte mi, abych se vás zeptal na jednu věc: Co policejní technici? Stopy pneumatik, oděrky barvy... Jsme s manželkou velkými příznivci televizních pořadů o kriminalistice. Předpokládám, že došlo k otěru barvy.“

Ebanks si představil soudce a jeho pohlednou světlou vlasou ženu v obrovském, vkusně zařízeném pokoji, v krásných křeslech podobných těm, v nichž nyní seděl on s Martinezem, jak se dívají na televizi. I on se Soniou rád sledoval televizi – každý pátek se dívali na staré filmy. Připravil popcorn a stulili se k sobě na starém kostkovaném gauči. Sonia se už na televizi dívat nemohla. Rychle se měnící obrázky u ní vyvolávaly záchvaty.

„Je fakt škoda, že nemáme laboratoř jako policajti z *Kriminálky Las Vegas*,“ konstatoval Martinez. „Jenže než k tomu dojde, budeme potřebovat spoustu dalších velkoměstských zločinů. Momentálně musíme prohlížet místa činu sami. Pokud chceme dát něco do laboroky kvůli otiskům nebo DNA, přeposíláme to na FBI.“

„Raději půjdeme,“ postavil se Ebanks a Martinez ho následoval. Soudce také zvedl svou vysokou postavu z otočného křesla.

Zatímco si Martinez se soudcem potřásl rukou, Ebanks se sklonil, aby si zavázal botu. V koši vedle stolu s muškami ležela částečně uvázaná „parašutka“ na papírovém kapesníčku. Muška i kapesníček na sobě měly skvrny, které vypadaly jako od krve.

To je klika, pomyslel si Ebanks. Nečekal, že by mohl najít něco doslova prosáknuté soudcovou DNA.

Martinez se soudcem přešli ke stěně s fotografiemi; soudce právě na jeden ze snímků ukazoval. Ebanks se ujistil, že si ho nevšímají, sáhl rychle do koše a vyndal zkrvavenou mušku i kapesníček. Strčil si oboje do kapsy a zvedl se.

Soudce je vyprovodil do recepce. Sekretářka telefonovala. Zamávala na ně a usmála se.

„Zajdeme někam na oběd,“ navrhl Ebanks. „Ale nejdřív se jí chci na něco zeptat.“

Sekretářka domluvila. „Mohu vám s něčím pomoci?“

„Ano, pokud jde o ty rozsudky RBOVP,“ odušil Ebanks. „Nejsou obvykle poměrně vzácné?“

Sekretářka přikývla. „Ano, ale u tohoto soudce nikoli. Dalo by se říci, že se jimi proslavil... Někteří právníci mu přezdívalí ‘třináctý porotce’. Svou práci bere velmi vážně. Vždycky tvrdí, že pokud spravedlnosti nedosáhnou porotci, zůstává to na něm.“

„Tak třináctý porotce,“ opakoval Ebanks. „Hmm.“

Pak s Martinezem zamířili k výtahu. Zatímco kabina obkládaná mahagonem klesala, Ebanks si povzdechl: „To teda k ničemu nebylo. Nedožvěděli jsme se o Shadidovi nic, co bychom o něm už nevěděli.“

„Jak jste zjistil, že Dolanova smrt byla vražda?“ divil se Martinez.

„Když jsme čekali na soudce, dostal jsem textovku,“ odpověděl Ebanks. „Myslel jsem, žeš ji dostal taky.“

„Ne. Ale to je fuk, žádný problém.“ Po několika vteřinách Martinez znovu promluvil: „Víte, díky tomu jsem musel dost přemýšlet o některých věcech, co říkal ten soudce.“

Ebanks upíral pohled na čísla nade dveřmi. Postupně se rozsvěcela, jak kabina mýjela patra. „Například?“

„Například když jste mu sdělil, že Dolan byl zavražděn, hezky rychle přispěchal s udáním paní Batistové a když se to neujalo, pohotově nám předhodil Lucchesovy.“

Ebanks pokrčil rameny. „Slyšels ho. Hraje si na *Kriminálku Las Vegas* nebo na *Zákon a pořádek*.“

„Možná, ale všiml jste si, že má dům u stejného jezera jako Dolan?“

„No a? Sám jsem tam mívál chatičku.“

„Jo, jenže soudce byl v době Dolanovy vraždy ve svém srubu.“

Ebanks si založil ruce na hrudi a snažil se nasadit zamyšlený výraz. „No jo, máš pravdu.“

Dveře výtahu se v přízemí otevřely. Oba detektivové přecházeli vstupní dvoranou. Kdykoli mladý policista o něčem hluboce přemýšlel, zamračeně krčil obočí. Jako nyní.

„Dívali jsme se na to obráceně!“ vyhrkl Martinez. Protlačil se otočnými dveřmi vchodu do soudní budovy a Ebanks mu šel v patách. Jak-

mile se ocitli na ulici, Martinez prohlásil: „Mysleli jsme, že Shadid byl zavražděn a to, co se stalo Dolanovi, byla nehoda.“

„Opravdu se zdá, že Shadid byl prostě jen v nesprávný čas na nesprávném místě,“ přitakal Ebanks.

„Myslíte, že to byla náhoda?“

„Hmm,“ zabručel Ebanks. Kývl ke stánku s párky v rohlíku na rohu „Máš chuť na hotdog?“

„Jenom pokud k němu budou dávat hořčici a zelí,“ řekl Martinez.

Oba vykročili po chodníku.

„Víte, myslím, že soudce je stejně starosvětský jako Lucchesové,“ uvažoval nahlas Martinez. „A všechny ty případy RBOVP. Co když pustil Dolana na kauci, aby mohl... Však víte...“

Ebanks nesouhlasně odfrkl. „To, co soudce říkal o učinění spravedlnosti zadost, byl jen vtip.“

„Připadal vám jako vtipálek? Já jen tvrdím, že každý, kdo umí spravit prasklou trubku, by věděl, jak rozhodit výměník.“

Ebanks obrátil oči v sloup. „Opravdu si myslíš, že Dolana zabil soudce?“

Martinez zpomalil a nakonec uprostřed chodníku zastavil, takže ho ostatní chodci museli obcházet, jako když voda obtéká kámen. Obrátil se a pohlédl zpátky k budově soudu.

„Jo, to si teda myslím. Po obědě vyrazíme k Dolanovi do srubu u jezera. Rád bych se tam trochu porozhlédl.“

„Souhlas,“ přikývl Ebanks. „Ale myslím, že plýtváš časem.“

„Neplýtvám,“ zavrtěl hlavou Martinez.

V mladíkově tváři se objevil výraz radostného očekávání rybáře, který právě ulovil velkou rybu... Nebo výraz velké ryby, která právě polkla ručně vázanou mušku. V Ebanksově duši se rozhostil klid, nijak nepodobný tomu, který cítil, když se Soniou trávili čas v loďce na jezeře.

Oba detektivové si objednali párky v rohlíku, a zatímco prodavač jídlo připravoval, vychutnávali si teplo slunečních paprsků. Ve vzduchu cítili vůni posekané trávy a čerstvě zorané půdy. Konečně přišlo jaro.

Ebanks si dělal trochu starosti, že by ho soudce mohl poznat ze Soniina soudu, ačkoli to bylo už před třemi lety. Sám si na den se Soniou

u soudu moc dobře pamatoval, byť soudce asi nikoli. Porota se po dvou hodinách vrátila do síně s verdiktem sedmiciferné pokuty dopravní společnosti, jejíž řidič jel nepovolenou rychlostí, když vytlačil ze silnice Soniino auto. Peníze budou použity na experimentální léčbu, kterou pojišťovna odmítla pokrýt. Ebanks stále nedokázal odhalit, co jejich právník – kulaťoučký plešatý mužík v konfekčním obleku z výprodeje – provedl, že urazil soudcův cit pro právo a spravedlnost. Ať už to bylo cokoli, následné líčení RBOVP jejich vyhlídky na zázračnou léčbu zničilo. Jeho žena si nyní odpykává doživotní trest ve vězení své bolesti a soudce si klidně tráví každý víkend u jezera.

Ebanks žvýkal sousta párku v rohlíku a myslel na nedodělanou zkrvačenou mušku parašutku ve své kapse. Věděl přesně, kde ji nechá, až se do Dolanova domu vrátí. Jakmile ji Martinez objeví, už ho vůbec nic nezastaví.

Po Soniině soudním procesu byl u jezera jedinkrát – když porota v Dolanově případě nerozhodla jednohlasně. Možná že v důchodu ještě vytáhne svůj starý prut Sage a zjistí, jestli berou pstruzi.

ZTRÁTY A NÁLEZY

ZOĚ SHARPOVÁ

Čeká. V tom problém není; čekal polovinu života. Jenže teď, dnes večer, jsi mu konečně poskytl ten dokonalý okamžik.

Okamžik, po němž prahl.

V uličce a ve tmě vnímá jen vzdálený odlesk neonů na vlhkém asfaltu. A je tak vyděšený, že stěží udrží pevně v ruce nůž. Jenže ho pohání hněv. Hněv pevně svírá jeho třesoucí se prsty kolem nože, až mu bělají klouby.

Snaží se zapomenout, k čemu čepel použije.

Jenže to dobře ví. Viděl to až příliš často. Dotyčné okamžiky si vybavuje jako rozmazaný obrázek násilí zviřený přetrvávajícím zoufalstvím.

Na čas před tebou si nepamatuje. Na čas, kdy byl nevinný, důvěřivý. Tys mu dal lekce utrpení a viny a on je od té doby nese na svých bedrech všemi obdobími. Břemeno, kterého jej nikdo nezbaví.

Doufá, že se ho zbaví dnes večer.

Doufá, že dnes večer konečně najde klid.

V uličce by měly svítit lampy, ale o ty se postaral. Naučils ho ještě něco – nikomu nedovolit, aby to viděl.

Jak příznačné, že bys měl zemřít zde, v temnotě, mezi krysami a na hromadě odpadků. Jsou tím, co ty – odpadem života.

A on je tím, co jsi z něj udělal.

Doufá, že jsi hrdý.

Jenže momentálně jen doufá, že jsi připraven. I že je sám připraven. V mezidobí mezi tehdy a nyní o tom snil tak často, že se náhle připraven necítí – a připadá si ve tmě jako nahý.

Celý se chvěje, znovu je sedmiletý chlapec, z něhož surově vyrvali veškerou sebeúctu, vyje, když je trestán za pravdu, trestán za víru.

Je trestán za přesvědčení; vždyť jsi mu slíbil, že se o něj skutečně velmi výjimečně postaráš.

A od té doby trestá sebe i všechny kolem sebe. Prožil život osekáný na naprostý základ, kde přislazení znamená pančování něčím, co tě pomalu zabíjí.

Ztracený.

A teď tě zase našel a myslí si, že pokud to provede správně, možná konečně najde i sám sebe.

Slyší kroky, známé, byť nyní jsou již šouravé, těžké nejistotou vyššího věku. Nůž v ruce svírá čím dál křečovitěji, vdechuje hutný vzduch, cítí tep srdce v konečcích prstů.

Cítí se živý.

To je výsada, kterou může mít jen jeden z vás.

Už je naladěný, vidí tvou postavu, jak se kymácí v otevřeném ústí uličky – váháš před tou nečekanou temnotou. Zakopneš, zdušíš kletbu, ale ví, že nebudeš riskovat. Nikdy jsi neriskoval. Cesta oklikou potrvá déle a – nerad to říkáš –, ale svou oblíbenou činnost jsi provozoval už dávno, ať už to byl kdokoli.

Premýšlí, jestli je stihne zachránit – ne před tím, co bylo, ale před tím, co nastane –, premýšlí dokonce i když vystoupí z výklenku jako přízrak ze stínů, nůž má nyní v ruce, připravený k útoku.

V poslední chvíli slyšíš jeho hlasitý výdech a začínáš se obracet. Příliš pomalu.

Vmžiku je u tebe, dychtivost mu propůjčuje rychlé pohyby, projevy jeho vlastního strachu mu dávají sílu. Rukou ti hmátne po čele, zvrátí ti hlavu dozadu jako obětnímu beránkovi. Je to instinkt, že se snažíš držet bradu dole, nebo víš, co přichází?

Moc pomalu.

Cítí vůni mýdla překrývající pot a tabák, česnek z tvého posledního pokrmu. Česnek, který nepomohl udržet upíra v bezpečné vzdálenosti.

Nůž, ostrý jako řeznický sekáček, ti poprvé přejede přes napjaté šlachy

krku. Kůží pronikne tak snadno, až chvilíčku téměř věří, že jsi démon z jeho dětských nočních můr a žádný smrtelník tě nezabije.

Jenže pak si vzpomene na vtipný špílec – že první rána je zadarmo.

Ovšem druhá je výhradně jeho. Zarývá se hluboko, prochází tvrdě přes svaly, krkavici a šlachy, škrtne o kost. Krev, která nyní prýští ven, je horká, tak horká, že téměř slyší, jak syčí.

Nohy ti vypoví službu. Šok tě srazí na zem a na kolenou tě drží čirá nevěřičnost. Ustoupí, překvapený svou vlastní zručností, pozorně se ti dívá do očí, v nichž se konečně usadí výraz pochopení. *Srdce ti stále pumpuje krev, ale jsi mrtvý, ačkoli to zatím nevíš.*

Prožívá všeprostupující radost. Cítí pouze ticho.

Obrací se zády, nečeká na tvé chabé pokusy klesnout úplně na chodník a odchází. U ústí uličky hodí nůž do kanálu a zmizí.

Znovu se rozprší, jako kdyby déšť čekal, jako by se nadechoval.

Déšť ho očistí. Nohy ho nesou kolem grafitti na zdech, vyjádření odcizení, které vytváří melodii jeho každodenního života, a jde k rozpadajícímu se kostelu. Ne ke stejnému kostelu, ale k jinému, velmi podobnému. Všechny jsou pro něj stejné – místa nepatřičné velebnosti. Místa, kde byl nalezen a ztracen a možná znovu nalezen.

Odčinění hříchu. A nyní místo zvrácené svatyně.

Dochází k oltáři a rozechvěle se pokřizuje, usedá do druhé řady. Dřevo je uhlazené, jak se na něm vystřídaly řady znavených a doufajících. Celý prostor je provoněn kadidlem a sametem, voskem kanoucím na stříbro a stránkami starých knih lemovaných zaprášenými slovy.

Je stále promáčený deštěm a nenachází zde teplo.

Je po svém činu stále neklidný, nenachází zde útěchu.

Přemítá, zda ji vůbec očekával.

Poprvé jsi k němu přistoupil, když seděl přesně v této poloze, před těmi dávnými lety, odřený a plačící, prázdné kapsy a ukradená sebeúcta. Tehdy jsi ho utěšoval. Vzpomíná si na směšnou vděčnost. *Spása.*

Krev v něm vře. Ruce má sepjaté jako k modlitbě, klouby se napínají, aby uvolnily nadbytek hněvu a lítosti.

Jenže tehdy se nic neuvolnilo. Neměl své pocity odnést kam jinam než k řece, byl tak blízko k uvolnění, když ho cizí lidé zachránili, šíleně zoufalé dítě, odtrhli ho od zábradlí. Šokovala je jeho vehemence a odhodlání.

Přivedli ti ho nazpět.

A ty ses usmál, zatímco jsi mu sděloval, že sebevražda je nejhorší ze smrtelných hříchů. Že by se dostal přímo do hlubin pekelných, kde by ho znásilnil každý démon až po samotného Lucifera.

A tak si vybral raději žít než zemřít, ačkoli mu připadalo, že mezi jedním a druhým není tak velký rozdíl.

Ležíš zhroucený v uličce, konečně se na tebe snáší pravdivost toho, co se stalo, pravda hebká jako sníh.

Vidíš světla projíždějících aut, dokonale utěsněných, nevšímavých. Záblesky zbarveného zvuku ještě oddálené skleněnou zdí tvé dysfonie. Mimo dosah. Mimo dotek.

Už ti téměř vypršel čas.

Stejně však stále třímáš se zarputilou bojovností, která je ti vlastní, šosy života. Logika ti napovídá, že bys už měl být mrtvý, což znamená, že čepel nějak minula životně důležité tepny. Prošlo ti toho už příliš, než abys věřil, že ti projde i toto, kdyby sis to strašně přál.

Koneckonců čirou silou vůle a dobrých nervů jsi přežil odhalení, obnažení i odehnání od církevních bran.

Někdo přijde.

Cizinec, samaritán. Někdo, kdo tě nezná dostatečně dobře, aby jen překročil tvé umírající tělo a pokračoval dál.

Pokud se ovšem nevrátí on a neskončuje to s tebou.

Jen fatalista by věřil, že to je náhodný násilný čin, ale nevědět *kdo* ti vrtá neustále hlavou. Existuje příliš mnoho pravděpodobných kandidátů, než aby se dal výběr zúžit.

Dělá ti starosti, že nemluvil. Očekával jsi hořký výlev ospravedlňující sebelítosti. Nebo obviňování.

Podívej se, k čemuš mě donutil, starouši.

Zabít tě bez vítězoslavného pocitu je k ničemu.

Jenže obličej... Nepamatuješ si obličej. Nemáš dobrou paměť na mužské obličej, byť u chlapců je to jiné. Nezformované a přizpůsobivé, svěží. Nikdy nezapomeneš ani na jednoho ze svých chlapců.

Svých výjimečných chlapců.

Trhalo ti srdce, když je od tebe odervali. Když jsi byl sám oderván od nich. Jenže podcenili jejich počet a vystoupili další, aby se mezi ně zařadili.

Oni tomu říkali hanba.

Tys tomu říkal láska.

Možná i to je důvodem, proč tady ležíš, v dešti krvácíš do louže s mastnými duhovými skvrnami, v zadní uličce, ve tmě, sám.

Možná tě až příliš miluje, než aby tě chtěl vidět s jiným.

Když pro něj přijdou policisté, klečí. Loudají se kostelem, setřásají si kapky deště z kabátů, vypnou vysílačky, rozpačitě drží v prstech čepice. Jako by viděli příliš mnoho, takže nevěří v poklid tohoto místa. Jako by se cítili trapně za nedostatek piety.

Na chvílku mu nitro sevře panika; balancuje na pokraji úlevy a na prostého zoufalství. Měl to předvídat.

Vstává, pokřikuje se – což je reflexem jeho svalové paměti – a obrací se k nim s prázdnýma rukama.

Policisté nemusejí mluvit. Jejich obličej mluví za ně. Není to poprvé, co pro něj takto přišli. Ne sem. Nezastavuje se ani na tak dlouho, aby si oblékl kabát, a už s ním spěchají ven hustým deštěm k černobílému vozu zaparkovanému kolmo k chodníku, světla majáčku stále líně blikají. Cesta autem je krátká. Policisté vpředu si tlumeně povídají. V odlesku v oknech a zrcátkách vidí v jejich očích otázky, ale nemá k tomu co říci. Toto je místo jeho volby a oni tu volbu nechápou.

Zírá z okna pomalovaného pramínky deště na ubíhající noc, nevkusný lesk skrytého zoufalství.

Děšť se řine z oblohy s neumdlévající výdrží. Voda v příkopech začíná stoupat, proudy vody na silnici odplavují různé harampádí ke kanálům. *Kéž by se tak snadno daly odplavit a smýt i hříchy.*

Auto udělá otočku a zastaví vedle dvou dalších, těsně za policejní pás-

kou. Světla poskakují do rytmu i mimo rytmus s větší naléhavostí než muži kolem nich.

Duší se mu rozezní akord naděje.

Policisté vystupují, jeden mu otevírá dveře. Zvedají pásku a vcházejí do vyhrazeného prostoru, přestože zde není nikdo, komu by páska ve vstupu musela bránit. Násilí je zde příliš obvyklé na to, aby v takovém lijáku přilákalo zvědavce.

Detektiv si je změří pochybovačným pohledem, ramena nahrbená kvůli dešti. Nad límcem má jednodenní zplihlé strniště a pod kabátem zplihlý oblek.

„To je on?“

Jeden policista přikývne. „Je vám k službám.“

„Pojďme.“ Detektiv couvne s roztaženými pažemi, gesto výzvy ke vstupu malíčko opepřené ironií – kvůli tomu, kdo je, kvůli tomu, co představuje.

„V kapse měl stále peněženku – tak jsme zjistili, že byl jedním z vás,“ vysvětluje detektiv, když kráčejí k uličce. „Jenže dříve nebo později bychom ho stejně identifikovali.“

Detektiv čeká na odpověď, na prostý projev zvědavosti, který však nepřichází.

„Udělám to, co se udělat má.“

Detektiv pokrčí rameny. „Jistě. Pro hříšníky stejně jako pro světce, co?“

„Tak tomu bývalo vždy.“

„Jasně.“ Detektivovi se vypoulí obličej, kosti se mu náhle vyrýsují pod kůží, jako kdyby se zvětšily. „Tenhle chlap je usvědčený pederast. Šoustal chlapečky – děti. Čím mladší, tím lepší. A když ho dostali, byl kněz. Kněz, zatraceně!“

„Bude souzen.“

Dostanou se k ústí uličky a detektiv se zastaví, jako kdyby se krokem dál vystavoval znečištění.

„No, řekl bych, že pozemský soud si už odbyl.“ A zatímco má v hlase led, oči mu planou. „Zbývá mu už jen ten poslední soud, kurva.“

Vznášíš se ve svém vlastním zmateném kruhu a zachytáváš jen úryvky slov, která poznáváš, ale už jim nerozumíš.

„... neuvěřitelné, že vydržel tak dlouho...“

„... nic víc dělat nemůžeme...“

„... zasloužil si to...“

A jsi ledovější než moře, uzamčený v ochabujícím těle a rozpadající se myslí, uzamčený v záchvatu lítosti a hrůzy z toho, že se setkáš s pomstychtivým Tvůrcem.

Lékaři vstávají, odcházejí, zanechávají trosky svého marného úsilí rozházené kolem tebe.

Chceš na ně zavolat, aby tě neopouštěli, aby tě nenechali zemřít samotného, jenže ležíš umlčený čepelí nože, umlčený nastupující temnotou. Temnější než ulička, temnější než země. Ďábel vykukuje ze stínů, čeká bez milosti, sleduje tě lascivními očima. Brzy tě zachvátí, rozerve tvé tělo, ještě než shnije tvůj poslední výdech a pochutnává si na duši, již dávno prohnílé.

Pokud tedy...

„... je tady...“

Zachvějí se ti víčka, zavřeš oči.

Díky Bohu.

Stojí tě jisté úsilí znovu oči otevřít a dívat se na přicházejícího kněze. Záchranáři ustupují do uctivé vzdálenosti, shlukují se kolem detektiva u ústí uličky, nyní již zbyteční. Kněz se nad tebe naklání.

Připravuješ se na tři body. Pokání, pomazání a přípravu na cestu. Ze tvých rtů neuslyší žádné hlasité přiznání, ale rozhřešení předpokládající lítost jistě musí být zaručeno.

Připravuješ se na rituál obnošený uklidňující familiárností. Na rituál, který jsi prováděl tak často – ve svém bývalém životě.

Jenže když se kněz nakloní, zachytíš podobu jeho obličeje – a obličej tohoto muže si pamatuješ. Pamatuješ si ho nejen s nožem v ruce, ale také z minulosti, z jeho dětství.

Byl to výjimečný chlapec, to jistě.

Tvé první pokušení na cestě k hříchu.

A nyní poslední.

Strach se v tobě svírá, ale on se dotýká tvého čela jemným prstem, a když promluví, zní mu jemně i hlas.

„Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha svatého. Amen...“

Tvá mysl netrpělivě spěchá kupředu:

... a vysvobozuji tě od tvých hříchů ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.

Jenže očekávání není naplněno. Zásadní slova nenásledují.

Hledáš pohledem jeho oči. Zmateně, prosebně. Ďábel ti vrčí na rameni, vyrůstá ze stínů, jása a zhmotňuje se. Blíž. Cítíš, jak ti do zorného pole pronikají jeho spáry, začínají ti stahovat smrdutý závoj přes oči. Propadáš se.

Rychle! Dopověz!

Kněz se sklání níž a níž, šeptá ti do už téměř neslyšícího ucha.

„Tys mě našel, když jsem byl ztracen. Nyní jsi ztracen *ty*, protože jsem tě našel zrovna *já*...“

MATKA

ALAFAIR BURKEOVÁ

Diane Lightová zavřela desky a přidala je na hromadu na svém stole. Už dosahovala snad třiceti centimetrů a začala se kymáčet. Přidržela hromadu předloktím, aby se nezřítla.

Odolávala nutkání oddělit poslední desky od zbytku hromady. Šlo o výjimečný případ. Zaslouhoval si jít k soudu samostatně.

„Ježíši, myslela jsem si, že pozdě jdu *já*.“ Diane slyšela rychlé kroky, které se prohnaly kolem dveří její kanceláře, a typický hlas kolegyně postupně utíchal, jak spěchala chodbou dál: „Stone si potrpí na přesnost, víš?“

Věděla.

Pokradmu pohlédla na hodinky, obrovskou hromadu desek a šanonů zvedla a opřela si ji o hrudník. Ještě dvě minuty a Stone usedne na své místo v soudcovské lavici, poťuká prstem na hodinky a naznačí, jak se těší, až zástupce okresního návladního zahájí projednávání případů.

Soudce Stone byl pedant nejen pokud šlo o přesnost, ale také pokud šlo o fakta. Naučila se tedy z paměti obsah Kileyina případu od začátku do konce.

Uplynuly dvě hodiny a Stone konečně okomentoval časový harmonogram. „Dneska dobrá práce, slečno Lightová. Vy byste mohla své kolegy učit, jak ideálně využít čas, pokud jde o organizaci soudního projednávání případů.“

Její původně třiceticentimetrová hromada se nyní snížila na necelé tři centimetry. Ještě tři případy. Do Kileyina zbývaly dva. A stále celá hodina

času, než se ozve Stoneův obvyklý signál upozorňující na dobu oběda. Její strategie zabrala.

Spěšně probírala dva další případy. Byly jednoduché. Vyhovění podmínkám matek. Zprávy sociálních pracovníků o dosaženém pokroku a doporučení následného sledování a péče. Žádná žádost o bezodkladné rozhodnutí, Vaše Ctihodnosti.

Ještě pětáctyřicet minut a jediný případ před nimi. *Ten* případ. Kileyin případ. Vyvolala jeho číslo a sledovala, jak Kileyin otec přichází ke stolu obžaloby s právníkem ustanoveným soudem. Osoba jež byla žalovanou stranou zastupující nezletilou osobu, tedy Kiley, stála mezi dvěma právníky.

„Vaše Ctihodnosti, na tento případ si patrně vzpomínáte. Stát původně přikročil k odebrání rodičovských práv před deseti měsíci, když se policie dozvěděla, že rodiče dítě prodávali za sexuálními účely. Tehdy jí bylo teprve dvaadvacet měsíců.“ Dvaadvacet měsíců znělo jako mnohem méně než dva roky. A tak nějak mnohem dětštěji než rok a půl.

„Námitka,“ zaznělo od obhájkyne otce, Lisy Hobbinsové.

Hobbinsová předstírala zájem o své klienty, avšak Diane s jistotou věděla, že o posledním mexickém svátku Cinco de Mayo Hobbinsová zvracela po příliš mnoha tequilách v podniku Veritable Quandary, a mohla si vydávat vnitřnosti do příkopu na First Avenue, přičemž vykřikovala něco o zparchantělých rodičích, které zastupuje. „Slečna Lightová si je dobře vědoma, že z výše uvedených obvinění byla usvědčena pouze matka,“ prohlásila Hobbinsová. „Můj klient žil v době spáchání trestných činů se svou manželkou v odluce. Chtěl přestat brát drogy. Ona nechtěla. Nezanechal by Kiley u své ženy, kdyby věděl...“

„To vše rozporujeme, Vaše Ctihodnosti. Velká porota obvinila i otce po nalezení pravděpodobné příčiny jeho zapojení do trestného činu. Obžalovaný byl u soudu zproštěn viny poté, co jeho žena odpřísáhla výhradně svou odpovědnost, ovšem postoj obžaloby je následující – že totiž jeho manželka, týraná žena, která vůbec nežila v odluce od manžela, chránila pana Chancea...“

Soudce Stone zvedl ruku, aby ji přerušil. „Stát však spor prohrál, slečno Lightová. Porota jistě vaši teorii zamítla.“

„Jenže toto je samostatný případ, Vaše Ctihodnosti. Jako nezávislý nálezcce faktu můžete provést zcela nové zhodnocení...“

„O co tedy nyní jde?“ Nesnažil se zamaskovat dlouhý pohled na hodinky.

„Matka odsouhlasila ukončení svých rodičovských práv, avšak pan Chance nikoli. Případ byl v posledních deseti měsících sedmkrát odročen. Při třetím slyšení shledal soudce Parker opodstatnění pro ukončení rodičovských práv, ovšem požadoval ujištění, že Kiley bude mít stálý domov. Stát proti těmto ustanovením protestoval a od té doby stále protestuje, ale případ byl ponechán u každého následujícího slyšení nerozhodnutý s tím, že vyžaduje další monitoring situace a jednoznačnou odpověď na otázku, jestli se Kileyina pěstounka Janice Millerová rozhodne pro zákonnou adopci.“

Stone zběsile listoval svazkem ve snaze pochopit procedurální postoj státu. Nechtěla, aby začal uvažovat o odročení, slyšeníh a odkládaných rozhodnutích. Potřebovala, aby začal dbát o dobro Kiley. Malá holčička nepředstavovala jen pořadové číslo. Nebyla jen posledním případem onoho dne. Diane možná měla předložit její případ jako první. Po vši té práci. Po všem tom skvělém organizování. A teď to zvorá.

„Takže, Vaše Ctihodnosti, *in medias res*,“ – věděla, že je to Stoneovo oblíbené rčení – „s umístěním Kiley to nebylo jednoduché. Adoptivní rodiče neochotně přijímají děti, které prošly podobným traumatem, jaké zažila Kiley. Krom toho, že byla vystavena opakovanému sexuálnímu obtěžování, se narodila i s drogovou závislostí. V době zatčení jejích rodičů byla podvyživená a trpěla posttraumatickým syndromem. Nicméně po téměř roce, co dostala slečna Millerová Kiley do pěstounské péče, vyjádřila dostatečnou spokojenost s Kileyinými pokroky jak po stránce fyzické, tak emocionální. Toto slyšení mělo ukončit rodičovská práva pana Chancea a umožnit následnou adopci dítěte slečnou Millerovou.“

„Jenže?“

„Jenže slečnu Millerovou před dvěma dny srazil a usmrtil opilý řidič,

když si šla zaběhat a přecházela ulici Powell Boulevard.“ Soudce Stone jen sykl. „Stát stále usiluje o ukončení rodičovských práv. Ačkoli obhájkyňě podotýká, že pan Chance byl zproštěn viny, nelze přehlížet, že jedním z mužů, který platil za sexuální styk s dítětem, byl bývalý spoluvězeň pana Chancea. U soudu s panem Chancem dotýčný vypovídal, že...”

Hobbinsová jí skočila do řeči, aby svého klienta hájila: „Vaše Ctihodnosti, ten muž byl násilník zaměřený na děti, který vypovídal výměnou za zmírnění trestu. Vzhledem k tomu, jak se k těm, co zneužívají malé děti, chovají ve vězení, by prohlásil cokoli, jen aby se vetřel prokurátorovi do přízně.“

Muž se jmenoval Trevor Williams. Jeho statut usvědčeného zločince byl primárním důvodem, proč stát vůbec dokázal dát trestní případ dohromady. Sousedka z činžovního domu, kde Chanceovi bydleli, zavolala policii, když viděla krev na kalhotkách dítěte ve společné prádelně. S oblibou sledovala pořady typu *Kriminálka Las Vegas* a zašla tak daleko, že ukradla důkaz a umístila ho do uzavíratelného igelitového sáčku. Policie nenašla jen krev, ale také stopy spermatu. Po provedení domovní prohlídky u Chanceových získala policie několik dětských pyžamek se stopami spermatu různých mužů. Díky státní databázi DNA odsouzených se zjistilo, že druhý vzorek patří Williamsovi.

Uzavření dohody s tímto pedofilem bylo nejobtížnějším jednáním, které Diane kdy vedla. Aťsi, že nikdy neidentifikovala dalšího muže – nebo jich mohlo být víc –, kterému Kiley rodiče prodali, ale měli Williamse a Williams byl ochotný prásknout oba rodiče. V dlouhodobé perspektivě to byl jediný způsob, jak děvčátko chránit.

Soudce Stone se však o detaily Williamsovy výpovědi nezajímal. Znovu netrpělivě zvedl ruku. „Já tady nemíním opětovně vést trestní soudní spor, dámy. Obě byste měly vědět, že účelem je dosažení nejlepších zájmů dítěte.“

Jak může být v Kileyině nejlepším zájmu, aby žila s mužem, který ji jako dvoutou prodal, aby mohl financovat svou závislost na cracku?

Diane věděla, že odsud by se její argumentace řítila jen a jen s kopce. Stát zatím pro Kiley neustanovil novou pěstounskou rodinu. Zůstávala v domově se skupinovou péčí – jako nejmladší ze všech umístěných dětí.

Pak byla řada na Hobbinsové. Prohlásila, že usvědčení Chanceovy manželky a zahájení slyšení o ukončení rodičovských nároků bylo pro otce rázným probuzením, které potřeboval. Po několika počátečních recidivách se mu nyní podařilo zůstat již pět měsíců čistý. Stále odmítal, že by věděl o zločinech své ženy, ale byl ochoten nechat Kiley odejít do péče k Janice Millerové, protože dotyčná žena mohla být jeho dceří k dispozici, když on nemohl. Nyní však Millerová zemřela a on byl konečně ve stavu, kdy mohl skutečně plnit rodičovskou funkci.

„Slečno Hobbinsová, bydlí teď váš klient v místě vhodném pro péči o dítě?“

Ted?

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Má nyní vládou dotovaný byt podle paragrafu osm bytového zákona z roku 1937. Má dvě obytné místnosti – Kiley bude spát v pokojíčku a on v obývacím pokoji. Kdyby dostal statut poručníka, mohl by si zažádat o další dávky. V průběhu svého odvykacího programu má přidělenou sociální pracovníci a ta mu pomůže s vyhledáním většího bytu. Pracuje na poloviční úvazek jako vrátný na Portlandské státní univerzitě, ale jeho sestra souhlasila, že bude Kiley hlídat, když bude její otec v práci.“

Diane si na sestru pamatovala. Odmítla si vzít Kiley za vlastní, protože „mý přídavky sotva stačej uživit tři děti a vy úředníci neplatíte pěstounům ani prd“.

„A co chce Kiley?“ Soudce se obrátil s otázkou na zástupce nezletilé.

„Vaše Ctihodnosti, vždyť jí ještě nejsou ani tři roky,“ ozvala se Diane.

„Já se neptám, jestli miní utéct a bydlet u Santa Clause. Kladu zkrátka jen otázku zástupkyni nezletilé, protože tato dáma si jistě chce zasloužit plat za dnešní vystoupení ve veřejném zájmu. Je to tak v pořádku, slečno Lightová? Smím svou otázku položit?“

Role zástupce nezletilé u soudu by měla být jednoznačně otevřeným vystoupením na podporu Kiley, avšak v tomto soudním případě byla Diane přesvědčená, že tuto roli přebrala prokuratura.

Diane se zhluboka nadechla a přinutila se uctivě přikývnout. Vyčkávala, dokud zástupkyně nezletilé neodrecitovala základní údaje. V jistém

směru měla Kiley štěstí, že prožila sexuální zneužívání v tak útlém věku. Podle psychiatrů je nepravděpodobné, že by si na to dlouhodobě dokázala pamatovat.

Podle testů měla podprůměrnou inteligenci – velmi pravděpodobně v důsledku matčina užívání drog před jejím narozením. Nicméně odborníci připisovali její opoždění, pokud jde o řečové projevy, nedostatků podnětů v okolním prostředí předtím, než byla umístěna u slečny Millerové. Nedávno vykazovala jistou ochotu vyjadřovat se verbálně, avšak dva dny po svém přesunu do dětského domova byla rozrušená a nereagovala na podněty. Za poslední tři měsíce se šestkrát viděla s otcem – se souhlasem své pěstounky a za jejího dozoru. Podle sociální pracovnice, která situaci sledovala, vykazovala „přirozenou náklonnost“ k otci a „zjevně rozpoznávala, že v jejím životě hrál nějakou roli“.

Promluvil i Kileyin otec: „Já chci jen dostat ještě jednu šanci stát se jejím tátou, pane soudce. Slibuju vám na svůj život, že tentokrát to nepodělám. Prosím vás, pane. *Prosím.*“

„Po malých krůčcích, pane Chance. Začneme s pěti hodinami denně, jedna hodina pod dozorem. Přes noc zůstane v domově. Za dva týdny si znovu vyslechneme všechny zúčastněné a učiníme rozhodnutí.“

„Vaši Ctihodnosti, to jsou čtyři hodiny denně bez dozoru,“ protestovala Diane.

„Umím počítat, slečno Lightová.“

„Jenže v nejvyšším zájmu dítěte...“

„... je i jistá konzistence. Biologická matka holčičky je ve vězení. Náhradní pěstounská matka právě zahynula. Zbývá jí tedy jediná osoba, a ta stojí zde, podle všeho proměněná. Otec, navíc zproštěný obžaloby. Nemáte jí co nabídnout krom dětského domova plného mladistvých delikventů.“

„Mohu nabídnout sebe, Vaše Ctihodnosti. Mohu si ji vzít k sobě, pokud je to jediná možnost. Nemůžete ji vrátit tomuto člověku.“

„Dobrý bože, slečno Lightová. Ovládejte se. Beru v potaz vaše pobouření – a je to v zápisu. Není však třeba nadsazovat.“

„To není nadsázka, Vaše Ctihodnosti. Na tomto případě pracuji deset měsíců. Vedla jsem trestní stíhání. Měla jsem na starosti vedení případu

v soudním procesu s rodinou. Nesčetněkrát jsem chodila ke slečně Millerové, abych si s ní pohovořila o adopci. On viděl Kiley od toho případu... kolikrát? Tak šestkrát? Já minimálně dvacetkrát. Myslíte, že ví, jakého má nejoblíbenějšího plyšáka? Je to mýval jménem Ýva. Když jedinkrát Kiley opakovala po logopedce, snažila se říct ‚mýval‘, ale dokázala vyslovit pouze ‚ýva‘, a tak přišel plyšák ke jménu. Tenkrát jsem tam byla já, ne on. Kiley mě zná. Já znám Kiley. Postarám se o ni.“

V soudní síni se rozhostilo ticho. Ani Diane sama nedokázala uvěřit tomu, jak vybuchla. Kolik hodin strávila nad tímto spisem, učila se ho nazpaměť, a tato možnost jí nikdy nepřišla na mysl. Teď náhle zapadly všechny dílky skládky na své místo. Existoval důvod, proč jí nadřízený prokurátor oddělení závažných trestných činů přidělil právě tento případ. Existoval důvod, proč si vyžádala převedení případu od trestního soudu k občanskoprávnímu. Možná dokonce existoval i vyšší důvod, proč Janice Millerovou srazil opilý řidič.

Diane by to dokázala. Mohla být té dívence dobrou matkou. Vytvořily by s Kiley rodinu. Ony dvě, spolu.

Stone si odkašlal, než promluvil. „Tedy, je to od vás velmi šlechetné, slečno Lightová, ale nejvyšší zájmy dítěte kladou do popředí biologická pouta. Dejme Kiley šanci na život s otcem. Doufám, že se ve vás nemýlím, pane Chance.“

„Nemýlíte, pane. Slibuji, opravdu ne. Děkuji vám. Mockrát vám děkuji.“

Chance sevřel Hobbinsové obě ruce a potrásl jimi. Diane viděla, jak se obhájkyni zalily oči slzami, a nejraději by jí vlepila facku.

Po třech týdnech se Kiley oficiálně přestěhovala k otci nastálo. Její oblečení i mývala jménem Ýva sbalili v dětském domově do černého zavazovacího pytle na odpadky. Sociální pracovnice odvezla holčičku i s pytlím do Chanceova nedávno pronajatého dvoupokojového bytu čerstvě vybaveného novou širokou postelí pro Kiley – a nechala ji tam.

Diane nastartovala auto a ve snaze se uklidnit si pustila rádio. V tichu minuty ubíhaly až moc pomalu. Kde sakra vězí Jake?

Chlapík vycházející z baru Wendy's se na ni podíval. Viděl, že si ho všimla. Usmál se.

Stále si ještě na podobné úsměvy ze strany mužů nezvykla. Celý život strávila jako dívenka, od které muži pohled spíš odvraceli. Nebo, když se některý přece jen podíval, následovalo šťouchnutí kamaráda do boku a pak vtipná poznámka a provinilý smích. *Páni, vole, je tohle možný?*

Přínejmenším aspoň mívali dost slušnosti, aby mluvili potichu. Vlastně jednou se to nepovedlo, ještě na právnické fakultě. Oblékla si do školy dlouhý fialový svetr ke kolenům. Dokonce i v kombinaci s černými legínami to byla odvážná módní kreace. Myslela si, že vypadá zatraceně dobře, dokud neuslyšela zpívat ironický chlapecký čtyřhlas „I love you, you love me...“ Možná by na nepříjemný incident dokázala zapomenout – hodit celý ten den někam do hlubin své mysli jako obří svetr, který skončil v koši na toaletě –, jenže vtom někdo křikl: „Barney!“ ve chvíli, kdy kráčela ke stupínku na slavnostním zahájení školního roku. Dodnes se na fialovou postavičku dinosaura Barneyho z pořadů pro malé děti nemůže podívat, aniž by neměla chuť spořádat pullitrové balení zmrzliny Häagen-Dasz.

Na držáku handsfree jí zabzučel mobil. Displej rozzářila zpráva. Byla od Marka. Typickým zkratkovitým jazykem textových zpráv ji prosil o změnu jména na účtech za kabelovou televizi. Mindy to dvakrát zvorala.

Mark a Mindy. Už jen ta kombinace jmen zněla směšně. Diane s dotyčným strávila téměř třicet let a teď se její vztahy s Markem omezily výhradně na nejrůznější zařizování, přičemž žádosti přicházely v přišerných zkratkách přes službu SMS. Stiskla tlačítko a zprávu vymazala.

Kde sakra vězí ten Jake?

Možná bylo příliš velké riziko zatahovat do toho i Jakea. Na jednu stranu měli vztah připomínající přátelství, želbohu založený na vzájemné výpomoci: On byl její oblíbený informátor, ona zas jeho dobrodinec v protidrogové jednotce. Jednou z ohavných skutečností její práce bylo právě toto – musela se spoléhat na kriminálníky a odměňovat je za spolupráci. Jenže pokud šlo o dealery drog, Jake nebyl tak zlý. Prodával jen

dospělým a výhradně malé množství. A co bylo nejdůležitější – alespoň pro ni –, vždycky měl oči na stopkách a uši našpicované, aby získal jakoukoli informaci, kterou by vyměnil za propustku z vězení.

Jake měl tak dobré kontakty na obchod s bílým portlandským crackem, že za ním loni v lednu zašla v naději, že by snad mohl znát Kileyiny rodiče. Třeba jim prodával nebo je vídal na obvyklých místech, kde sháněli drogy. Jenže Jake nikdy nikoho z Chanceových neviděl. Diane si přesto v duchu přidala k jeho jménu malé plus, jen kvůli době, kterou strávil prohlížením policejních fotografií.

Takzvaný Had Jake byl čtrnáctkrát zatčen, ale kvůli oněm plusům udělovaným za spolupráci ho nikdy neusvědčili.

S takovým rejstříkem z něj byl dobrý informátor, avšak nepříliš dobrý spojenec. Hlava starší zástupkyně okresního návladního na stříbrném podnose byla v Jakeově podnikání pořádně tvrdá měna; Diane jako taková byla pro Jakea mnohem cennější, než mohla být jakákoli protislužba z její strany.

Přemýšlela, jak by v kanceláři reagovali, kdyby se zapletla do nějakého skandálu. Pracovala u soudu téměř osmnáct let, znala kolegy, kteří byli zatčeni za řízení pod vlivem alkoholu nebo drog nebo za takzvané domácí potyčky, dokonce za problémy s kokainem. Na některé čekala práce po odpovídající době léčby. Jiní dostali padáka a jejich případy přešly pod hlavního prokurátora.

Asi před rokem se dočkala povýšení – případy zvláštní péče. Byla týmový hráč. Velmi skromná. Práce pro ni byla vždy na prvním místě.

A pak ji opustil Mark. Kluk, který s ní tančil na maturitním plese. Kluk, se kterým chodila na vysoké. Muž, za něhož se týden po promoci provdala. Ten hajzl ji opustil.

Když ji pozval na ples, už vážila téměř sto kilo. A když jí oznámil, že má jinou, měla téměř sto padesát.

Její hmotnost pro něj nikdy nepředstavovala větší problém. Alespoň to si přinejmenším myslela. Také ho byl pořádný kus. Oba rádi jedli. Oba prohlašovali, že jsou ve svých tělech šťastní a přáli si, aby je ostatní lidé brali takové, jací jsou. Jenže i oni dva se spíš jen navzájem tolerovali.

Nyní jí vrtalo hlavou, jestli se náhodou nemilovali jen proto, že je nemiloval nikdo jiný.

Všechno se začalo měnit asi před pěti lety. Vzali se tak mladí, že se zkrátka domnívali, že dítě přijde časem tak nějak samo. Než se nadáli, bylo jim téměř přes třicet. Lékaři prohlašovali, že její nadváha by mohla být důvodem, proč nikdy neotěhotněla.

Společně s Markem začali tedy držet dietu. Chodili do posilovny. On se dočkal úspěchu dřív.

Stejně tak těhotenství.

Jaká ironie: teprve když jí Mark sdělil tu novinu, že čeká dítě s někým jiným – s Mindy z hodin spinningu, přirozeně –, začala Diane konečně hubnout. Jako by ten jediný rozhovor změnil její fyzický vzhled. Metabolismus, hladina glukózy, tukové buňky, všechno se proměnilo. Připadalo jí to jako probudit se v těle někoho jiného.

Jenže v té době bylo její tělo už příliš staré. Dosáhla věku čtyřiačtyřiceti let. Celou dobu pobírala plat státního zaměstnance, takže neměla peníze na umělé oplodnění, soukromou adopci ani na náhradní matku. Vždycky se domnívala, jaké štěstí má s Markem, přestože vypadal jako tlustý ještě Jabba Hutt z Hvězdných válek. Teď se změnila ona a nevěřila vlastním očím, když viděla osobu, která se na ni každý den dívala ze zrcadla. Konečně byla typem ženy, která je pro muže přitažlivá, ale k čemu to?

Nezměnilo se pouze její tělo. Změnilo se i její vnitřní odhodlání. Než zhubla, pracovala sice v kanceláři plné sportovců a vyznavačů zdravého životního stylu, kteří brali fyzickou zdatnost jako charakterové měřítko, ale přesto excelovala, protože u soudu byla jako tygr vypuštěný z klece. Jenže hněv a rozhořčení, které ji pohánělo při vystoupeních před soudem, z ní spolu s kilogramy vprchalo. Zjistila, že jde cestou nejmenšího odporu. Dává křídla vstupním projevům. Vloni v prosinci vyštěkla na oběť znásilnění: *Co si asi myslíte, že se stane, když užíváte amfetamin s úplně cizími lidmi?* Nový rok zahájila tím, že zaspala na poslední den trestního řízení s Kyle Chanceovou, a závěrečnou řeč pronášela v jakémsi vyčerpaném oparu.

Taktak měla dost energie, aby plakala po vynesení osvobozujícího rozsudku.

Ačkoli osmnáct let stoupala po žebříčku k pozici státního prokurátora, nakonec požádala o přeložení z oddělení závažných trestních činů, neatraktivnějšího místa v jejím oboru. Věděla, že přeložení „z centra“ na periferii rodinného práva bylo míněno jako trest, jako vzkaz ostatním právníkům, kteří si vyžádali změnu místa na vlastní nebezpečí.

Jenže teď si uvědomila, že jí přestup umožnil zůstat v životě Kiley. Kdo jiný by ji ochránil?

Konečně zahlédla Jakea, který se rozhlédl pouze jedním směrem – proti přijíždějícím autům, než přešel Park Avenue. Podobných věcí si všímají matky.

Stáhla okénko do poloviny.

„Soráč, Lightová. Nic nemám.“

„Tys ho nenašel?“ Podle sociální pracovnice měl být Chance ve vrátnici vysokoškolského kampusu až do devíti hodin.

„Našel jsem ho v pohodě. Chlápek vodmít.“ Jake měl pleť bílou jako sníh, ovšem způsob vyjadřování nikoli. Jednou se pokusila vysvětlit mu, aby se svého zvyku mluvit jako černocho zbavil alespoň při výpovědi před soudem, a přirovnala jeho vystoupení k *minstrel show*, tedy k černošskému kabaretu z předminulého století. Reagoval dotazem, co je to za náboženství.

„Určitě jsi mluvil se správným člověkem?“ Ťukla do vypínače nad svou hlavou a znovu mu ukázala Chanceovu policejní fotografii. Škoda že Jake tuhle fotku nepoznal už v lednu. Škoda že neměl vztah ke Kyleovi a Rachel Chanceovým. Výpověď, která by zasadila dvojici na jedno místo někdy v době Kileyina zneužívání, by postavila do správného světla jejich zastírací historku, že matka za vším stála sama v průběhu zoufalého období způsobeného jejich odlukou. „Tenhle snímek je rok starý. Od té doby trochu přibral.“

„Heleďte, svý jsem udělal. Předstíral jsem, že tam pracuju na trávníku. Viděl jsem ho přicházet. Přitočil jsem se k němu. Zeptal jsem se, jestli nechce crack. Chlápek zavrtěl hlavou, ne, díky, a šel dál.“

„Hele, to se mi nezdá, Jakeu.“

„Lightová, jste můj člověk. Je mi jasný, že byste si toho chláпка před-

stavovala spíš sbalenýho, jenže vidíte, nic. Snažil jsem se vám pomoci. Myslíte, že s váma vydrbávám? To bych byl přece blbej, ne? Proč bych si nasíral svou DiLi?“

Usmála se, když si vzpomněla na přezdívku, kterou pro ni vymyslel, když se někdy před deseti lety dostala do kulturního povědomí herečka Jennifer Lopezová.

„Chci ti věřit, Jakeu, ale nezbaštím ti, že ten chlap odmítl možnost trochu se sjet.“

„Počkat, vy chcete, abysem lhal?“

„Žes prodal tomu chlápku na fotce trochu cracku.“

„Jo, a vy k němu pošlete své lidi na prohlídku, ale voni žádnej crack ne-najdou. Budu vypadat jako lhář a vy dobře víte, že mluvím jedině pravdu. Já se přímo koupu v upřímnosti, děvenko. Možná jsem zaprodal kámoše a předal je rukám zákona, ale jenom když provedli nějaký zločin, jasno? Hele, nerozčilujte se, Lightová! Nikdy jsem vás neviděl takhle vyřízenou. To musí bejt tou dietou. Kupte si pár cheeseburgerů a cibulový kroužky, chápete, co tím chci říct?“

„*Určitě* to byl tenhle chlap?“

Jake se ohlédl směrem k parku, ale poznala, že se jen snaží získat čas na odpověď. „Jestli vám to udělá dobře, poznal jsem, že by si dal. Bylo to pro něj fakticky pokušeníčko. Jako kdyby o tom uvažoval – a pak prd. Nevím, možná jsem se mu to snažil až moc usnadnit. Věděl jsem, že ho chcete dostat, a tak jsem mu nabízel půlku za stovku. Cena byla moc nízká, asi si dal dvě a dvě dohromady, že jsem nastrčenej. Co když to zkusíme za pár tejdnu znova? Cokoliv pro mou milovanou DiLi!“

Pár týdnů byla příliš dlouhá doba. Chlap jako Chance může Kiley znovu zničit za pouhých pár hodin.

„Ne, to nevádí. Chceš svézt zpátky do města?“

„Ani ne, v pohodě. Možná se tady ještě trošku fláknu.“

„Hloupá otázka, Jakeu, ale nebyla by šance, že bych tě přemluvila, abys změnil práci?“

„Chytrá holčička. A vypadáte fakticky dobře, Lightová. To myslím vážně. Možná až moc hubená. Ale skvěle. Beze randy.“

Následující večer se Chance ukázal doma skoro v jedenáct. Diane sledovala Kiley, jak se ho drží za ruku, když vystoupili z autobusu na McLoughlin Boulevard. Z univerzity k tetě a pak sem mu to nemohlo trvat skoro dvě hodiny. Ale trvalo. Chance měl jednoznačně něco za lubem. A navíc, jaký otec by nechal tříletou holčičku vzhůru tak dlouho?

Z auta sledovala, jak spolu jdou ruku v ruce do činžáku, kde bydleli. Viděla, jak se světlo v Kileyině pokojíčku rozsvítilo. Za pět minut zhaslo. Čekala dalších dvacet minut a teprve pak vystoupila z auta do tmy.

Chlad noci pro ni byl ideální. Prošívaná černá čepice jí byla na hlavě příjemná. Neoprenové rukavice stahovaly jen natolik, aby měla dojem, že jí prsty nádherně ožily. Strčila si ruce do kapes, ucítila v levici nůž a v pravici papírový balíček ve tvaru cihly.

Dveře otevřel sám. Pochopitelně.

Šlo to rychle. Věděla, že to tak bude. Byl celoživotní feťák s pomalými reflexy a neměl tušení, co se stane, když se otočí, aby jí přinesl sklenici vody, o kterou si řekla. Nůž skončil v krční tepně. Výsledky podobného zranění už viděla u tolika pitev. Dokonce se jí ani nedotkl.

Nejtěžší bylo probudit Kiley, ale neměla na vybranou. Zvedla holčičku z postele. Zdálo se jí to, nebo byla malá lehčí, než když ji naposledy držela v náruči u Janice Millerové? Chance asi vyměňoval poukázky na jídlo za drogy, místo aby tu chudinku pořádně živil.

Pevně si k sobě Kiley přivinula a popadla z postele plyšového mývala. „Pssst,“ šeptala. „Nebude to trvat dlouho, holčičko.“

Posadila Kiley na ošlapané linoleum na zkrvavené kuchyňské podlaze a pak couvala k obývacímu pokoji a mávala hračkou před sebou. „Pojď sem, zlatičko. Pojď si hrát s Ývou! Ano, přesně tak, holčičko. Jsi tak hodná. Už jsi v bezpečí. Už žádné strašné věci v kuchyni, ano?“ Kiley šla za ní. Diane jí dala plyšáka.

Vytočila 911 a nechala upadnout sluchátko na podlahu.

„Neboj se, Kiley. Za chvíličku sem někdo přijde. Budeme v pohodě, neboj.“ Diane se snažila neplakat, když naposledy spatřila osamocenou Kiley na koberci v obývacím pokoji jen se zakrváceným plyšovým mývalem.

„Na programu poslední případ, Vaše Ctihodnosti. Kiley Chanceová.“

Stone přikývl, když mu Diane připomněla rozhodnutí soudu o opětovném navrácení dítěte do péče biologického otce, Kylea Chance.

„Tělo pana Chance bylo nalezeno v jeho bytě ve středu pozdě večer.“ Stone několikrát sykl, když mu nastínila fakta. Ubodán. Na místě činu nalezen balíček papíru. Ne peníze, ale dvacetidolarové bankovky složené na prouzcích nastříhaných novin připomínajících peníze. Policie byla přesvědčena, že se asi zvrtil prodej drog. Chance se snažil prodejce napálit. Na oplátku dostal ránu nožem do krku. Pachatel měl alespoň tolik slušnosti, že před odchodem vytočil číslo nouzového volání.“

Soudce promluvil: „Myslím, že tento případ je nám výstrahou, důkazem o křehkosti lidí vyléčených ze závislosti.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“ Jako by ho nevarovala.

„A co ode mě dnes chcete, slečno Lightová?“

„Nic, co by spěchalo. Myslela jsem, že by bylo vhodné, abyste slyšel nejnovější informace o stavu případu. Dítě je zpátky ve skupině v dětském domově, kde bylo předtím, než se dostalo k otci, a prokuratura se snaží zajistit pro ně opatrovníka.“

„Smutný případ. Dobrá tedy, jsme hotovi?“

Očekávala, že Stone alespoň položí otázku ohledně šancí na umístění do opatrovnictví, než pro dnešek skončí.

„Pro tuto holčičku nebude snadné najít domov. Drogově závislá v prenatálním období, sexuální zneužití, a teď se zjevně stala svědkem vraždy svého otce – byla celá od jeho krve... Všechno mluví proti ní.“

Je mi to strašně líto, Kiley. Je mi strašně líto, že jsem tě vzbudila. Žes tím vším musela projít. Žes byla od krve. Jenže jsem to nemohla riskovat. Podle dispečera dorazila policie za šest minut. Doufám, že si těch šest minut nebudeš pamatovat. Šest minut, které nejsou nic ve srovnání s tím, čemu tě vystavili vlastní rodiče.

„Myslel jsem, že má nějakou tetu?“

„Ano, jde o sestru jejího otce. Ale ani ona ji nechce. Všichni potenciální rodiče usuzují, že je zkrátka vadné zboží.“

„A co ta vaše nabídka, slečno Lightová? Nemyslím, že by byla stále aktuální...“

Stone se rozesmál, zlehčoval to, co stále považoval za její přespříliš vyostřenou námitku proti jeho původnímu rozhodnutí. Připojila se k němu rozpačitým zachichotáním.

„Vlastně, Vaše Ctihodnosti, myslím, že bych měla přestat mlátit prázdnou slámu. Ano, pokud je to tedy pro vás přijatelné, přála bych si vytvořit jí domov. Jen dočasně. Holčička mě koneckonců zná. Třeba se za pár týdnů namane něco jiného. A v nejhorším případě – jakmile začne dělat pokroky v řečové terapii, bude snazší najít pro ni umístění.“

„Tedy, řekl bych, že je to od vás nesmírně velkorysé, slečno Lightová. Jste si svým rozhodnutím jistá?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Proč ne?“ Ani jeden z těch milionů pupínků husí kůže, kterou cítila pod rukávy, se nijak neprojevil na jejím hlase.

Toho odpoledne cinkl Dianin mobil, právě když si zapínala pás v autě. Vytáhla telefon z kabelky a spatřila na displeji novou zprávu. Zase od Marka. Nedokázal zavolat nebo dokonce e-mailovat jako normální dospělý. Choval se jako puberták, který jen posílá zprávy z mobilu. *Mindy v Seattlu, tak jsem tenhle týden tátamáma. Nějaká naděje, že bys chtěla vidět Nicole? Vím, že od tebe chci moc. Snažím se najít k tobě přátelskou cestu.*

Nicole. Aspoň že Mark a Mindy nepojmenovali svého potomka debilním jménem na M, aby se k nim hodila.

Ihned zprávu smazala a podívala se na sebe do zpětného zrcátka. Na zadním sedadle viděla své nákupy ze včerejšího večera: dětskou autoseďadku a největšího, nejhebcího mývala, kterého našla. Třeba ho pojmenují Ýva Dvě.

Opatrně couvala z parkoviště. Sice spěchala, ale teď bude muset řídit opatrněji. Jede si pro dceru.

„Jaká je tohle barva?“

„Červená!“

„A co tahle?“

„Žlutá.“

„A tahle?“

„Žová!“

„Správně. Oranžová. A všechny tyhle kytičky se jmenují *tulipány*. Není to legrační jméno? *Tulipány*.“

Kiley se usmála a ukázala na muže opodál. „Tu pány!“

Kiley bydlela u Diane už téměř půl roku. Adoptce ještě nebyla zcela dořešena, ale Diane dnes podlehla naléhání svých bývalých kolegyně, aby přivedla holčičku na návštěvu. Byl výjimečný dubnový den bez deště, a tak po odchodu z kanceláře zašly do parku obdivovat krásu tulipánů. Místní směsice vysokoškolských studentů a bezdomovců obsadila zářivě zelený trávník a občasnou lavičku.

Diane sáhla do hnědého sáčku v kabelce. „Co je tohle, Kiley?“

„Su-šenka!“

Možná jí jednoho dne dcera vemluví díru do hlavy, ale teď Diane uchracovalo každé její slovo. Děkala takové pokroky, jak v mluvení, tak ve vnímavosti, že obě její terapeutky prohlásily, že má naději začít chodit do školky včas s dětmi ze své věkové skupiny.

Diane ulomila hodně čokoládový kousek sušenky a políbila Kiley na čelo. „Přesně tak. A ty jsi moje sušenková příšerka.“ Také si maličko ukousla. Už si nedělala hlavu s pár kily navíc. Je normální přibírat, když se člověk stará o dítě.

Uslyšela, jak jí v kabelce pípl telefon. Spatřila číslo své kanceláře.

„Lightová.“

„Ahoj, Diane. Tady Sam Kincaid.“ Kincaid byl právník z odboru závažných trestných činů, který vloni zdědil Dianiny případy. „Doufám, že ti nevadí, že volám na mobil, ale doneslo se mi, že s malou obcházíte tvá bývalá působiště.“

„Jo, zrovna, jsme odešli.“ Kincaid byl dobrý právník, ale na Dianin vkus poněkud namyšlený. Nikdy si nebyli blízcí.

„Jasně. Doufal jsem, že tě chytím. Pamatuješ na ten případ Kylea a Rachel Chanceových? Případ znásilnění, nucení k prostituci a hromada dalších obvinění, ve kterých hrála roli jejich dvouletá dcera.“

Dvaadvacet měsíců!

Diane přátelům řekla, že adoptovala dceru, ale nezmínila se o Kiley-ině účasti na trestním soudním líčení.

„Na takový případ se nezapomíná.“

„To bych řekl. Ukázalas prstem na jednoho muže, Trevora Williamse. Byl spoluvězněm otce, že?“

„Jo, jasně.“

„Pochybovalas o něm někdy?“

„Proč jako?“

„Promiň, jasně, určitě bys ho nepostavila na lavici svědků, kdybys o jeho výpovědi pochybovala. Prostě jen tak tápu, rád bych o něm našel další informace. Teď sedí ve vězení. Má trest sedmdesát dva měsíců, který dostal jako součást dohody s tebou, a má v úmyslu si ho trochu zmírnit tím, že nám předá svého současného spoluvězně. Williams tvrdí, že se ten chlap přiznal k jednomu loňskému vloupání, ale ten spoluvězeň neodpovídá popisu, který poskytla oběť. Vypadá to, že by celá ta historka mohla být vymyšlená.“

„V mém případě nic vymyšleného nebylo. Na oblečení Kiley Chanceové se našla Williamsova DNA. Proto ho na šest let zavřeli.“

„Jo, to chápu. Jenže kdyby nebylo tvého odvolání vzhledem k přiznání, seděl by devět. Pokud tomu dobře rozumím, matka dítěte prohlásila, že právě ona se s Williamsem dohodla. Náhodou ho potkala v baru a vzpomněla si na něj ze svých návštěv vězení. Nebyl Williams náhodou jediný, kdo tvrdil, že oba rodiče věděli, co se děje?“

Rachel Chanceová se přiznala, ale zarputile odmítala obvinít i manžela. Škoda že Diane nenašla dalšího svědka. Kdyby ještě někdo další krom Williamse mohl usvědčit oba rodiče zároveň v daném časovém intervalu, měla by druhého svědka, který by vyvrátil vymyšlenou historku o tom, že se Chanceovi rozešli.

„Matka je fetačka. Otec taky. A Williams jakbysmet. Možná teď lže, ale tehdy nelhal.“

„Dobrá. Málem jsem ho pustil. Nebylo by to poprvé, co by mi práškač z vězení lhal. Pro jistotu oťuknu jeho spoluvězně. Díky za info.“